

[A. C. D. Petersen.]

holdet, idet man ikke gør Spor for at ændre den Stilling, som nødvendig gør den Lovgivning, der har nedfældet sig i Akkord og Moratorium og Henstand. Naar man nu skal føje en ny Lap til ved at give Henstand paa Henstandsrydelserne, synes jeg, man kommer ud i en saadan Urimelighed, at det nu maa høre op.

Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at nu maa vi have Forholdene gjort op, vi maa vide, hvorledes hele denne Sag ligger, vi maa, hvad angaar de mange Tusinde ud over Landet, der har faaet dels Akkordordninger og i sin Tid forud for Akkordordningen efter al Sandsynlighed har faaet de saakaldte Driftsmaan, dernæst har faaet Moratorium, Indefrysning, Henstand og hvad det nu alt sammen hedder, vide, om det ikke vil vise sig at være Tilfældet, hvad jeg ved de forskellige Behandlinger af Forslag herom før har hævdet, at man i Virkeligheden slet ikke har hjulpet dem ad denne Vej. Man henholder Situationen, bevarer en hel Mængde Mennesker i den Situation, at de i Virkeligheden ingen Udvej ser for at klare deres økonomiske Forpligtelser, og de kommer derved til at leve i en Depression af en saadan Art, at det ikke er underligt, at man rundt omkring i Landet har set Forslag til Ordninger med Hensyn til Landbrugets Gældsforhold, som har været mere eller mindre angribelige.

Jeg forstaar dog ikke helt den højtærede Landbrugsminister, naar han henviser til, at man gennem Gældssaneringsloven skal ordne denne Sag endeligt, for jeg tror rigtignok, Ministeren vil komme til at se, at selv om man benytter sig af Gældssaneringsloven, saa vidt som man nu kan benytte sig af den, vil Spørgsmaalet slet ikke være løst endeligt derved. Nu er Forholdet dette, at en hel Mængde Mennesker har faaet Tiden til at gaa paa denne Maade, har haft en vis Galgenfrist, og saa viser det praktiske Liv — hvad dette Lovforslag tydeligt viser, at Forslagsstillerne er klar over, og hvad de Mænd, der lever og arbejder ude i Landbruget tydeligt kan se og aldrig kan have været blinde for —, at det har i Virkeligheden ingenting hjulpet. Men heller ikke dette vil hjælpe, og derfor vil jeg gerne sige til de ærede Forslagsstillere, at hvis de havde stillet et fornuftigt Forslag,

hvorefter man virkelig hjalp de paagældende, ikke alene gav Henstand, saaledes at de, naar denne Henstandsperiode var udløbet, vilde være i akkurat samme Situation som før, men satte ind for deres Økonomi paa fornuftig Maade, saa at det virkelig blev en Hjælp, som kunde vise Vej ud af Uføret, saa vilde jeg ikke have haft noget imod at medvirke til at give en kortere Henstand. Jeg har altid paa mit Partis Vegne udtalt, at vi har intet imod at give en vis Henstand til dem, der er vanskeligt stillede, men vi maa vide, hvor dette fører hen, vi maa vide, om der bliver en Ende paa Henstanden, saaledes at, som den højtærede Minister sagde, dette Forhold engang kan høre op.

Men heller ikke ved dette nye Forslag om Henstand, som tilsigter en Ændring i den gældende Lovs § 19, sidste Stykke, vises der nogen som helst Vej, og naar de Aar er gaaet, som der er Tale om, hvad skal vi saa? Jeg beklager, at Forslagsstillerne ikke i Stedet for et Forslag om en ny Ændring i den gældende Lov er kommet med et regulært Forslag om en virkelig Hjælp, f. Eks. Forslag om en Nedsættelse af de uhyrlige Ejendomsskatter, som vedblivende trods den økonomiske Situation, Landbruget lever under, trykker Landbruget i een Uendelighed, Ejendomsskatter, som det er ganske urimeligt at bevare, fordi der jo nu er Tusinder og atter Tusinder af Landmænd, som ikke kan betale disse Ejendomsskatter. Derfor er Situationen i Virkeligheden ogsaa forrykket til det værre for dem, der har faaet Henstand, for naar engang disse Ejendomsskatter skal indkasseres, saaledes som Kommunerne jo før eller senere maa komme til at indkassere dem, vil det vise sig, at man kun har dynget Gæld paa Gæld ogsaa paa dette Omraade for de paagældende.

Jeg vil gerne angaaende det foreliggende Lovforslag sige, at hvis der bliver nedsat et Udvalg til Behandling af det, ja, saa vil ogsaa vi naturligvis forsøge at finde en Vej frem, om end vi mener, at der maa føjes meget til, før det kan siges at betegne en Vej frem. Vi skal naturligvis velvilligt tage Lovforslaget under Overvejelse, men saaledes som Forslaget nu er formet, maa mit Parti gaa imod det; for at vi skal kunne gaa med til Gennemførelsen af det, maa der som sagt findes en anden Udformning af Lovforslaget.